

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

a) Godkendelse m.v.

Miljøbeskyttelseslovens § 41, stk. 4, indeholder en bestemmelse om, at godkendelser kan tidsbegrænses. Bestemmelsen, der hidrører fra lovens oprindelige formulering, synes ikke at have vundet nogen større udbredelse. Dette forhold indebærer, at én gang givne godkendelser fremtræder som værn omkring miljøbeskyttelsesforanstaltninger, der efter nogle år både kan anses for forældede og utilstrækkelige henset til den teknologiske udvikling og til ny viden om recipienttilstanden og dennes evne til at modtage forureningen. Kun såfremt de miljømæssige forhold ændrer sig, anses det for muligt at ændre på allerede givne tilladelser og godkendelser. Problemet har været gjort til genstand for overvejelser i miljøstyrelsens betænkning nr. 1 1985 om miljøtilsyn, hvor det på s. 54 ff. anføres:

»Tilsynsmyndigheden har allerede i dag ret til at ændre uhensigtsmæssige tilsynsvilkår. Og den kan med henblik på at udarbejde de bedst mulige tilsynsvilkår med hjemmel i § 52 i miljøbeskyttelsesloven forlange alle oplysninger, som har betydning for vurderingen af forureningen fra virksomheder, som kan give anledning til forurening. Lovens § 44, stk. 4, beskytter (med visse modifikationer) kun den godkendte virksomhed mod at få pålagt krav om yderligere begrænsning af den tilladte udledning.

For at lette de kommende års tilsynsarbejde og tilpasningen af tilsynsvilkårene vil det dog være hensigtsmæssigt at indføje en udtrykkelig bestemmelse i kap. 7 om beføjelse til at revidere tilsynsvilkårene. Udvalget foreslår, at loven tydeliggøres på denne måde.

Det kan ikke udelukkes, at revisionen af tilsynsvilkår vil føre til, at visse virksomheder får øgede udgifter til egenkontrol. Beløbene vil imidlertid næppe være store, og fordelene vil være betydelige, idet virksomhederne på denne måde får et bedre kendskab til forureningen og et løbende samarbejde med tilsynsmyndigheden.«

Videre er forholdet trukket frem i miljøstyrelsens handlingsplan 1985-1999 (redegørelse nr. 1 1985) hvor det på s. 52 bl.a. hedder:

»Den nuværende miljøbeskyttelseslov åbner kun adgang til at revurdere givne tilladelser, hvis de miljømæssige forhold i forbindelse med tilladelser ændrer sig.

Den teknologiske udvikling går imidlertid så hurtigt, at der kan være behov for at justere ældre tilladelser, såfremt ny teknologi giver tekniske muligheder herfor.

Ved at åbne adgang til at revurdere ældre tilladelser i lyset af »teknikkens stade« vil miljøstyrelsen skaffe sig et nyt værktøj til at følge den strategi, der er argumenteret for i kap. 4, og hvis tyngdepunkt er størst mulig emissionsbegrænsning.

Det kan f.eks. ske ved at give tidsbegrænsede miljøgodkendelser. En sådan adgang forudsætter en øget viden i styrelsen om den teknologiske udvikling inden for især industrien. Revurdering af ældre tilladelser og godkendelser i takt med den teknologiske udvikling vil i øvrigt være i tråd med en øget indsats for at fremme anvendelsen af mindre forurenende teknologi gennem bl.a. støtteordninger.«

b) Konfiskation

I 1964 afgav straffelovrådet en betænkning om konfiskation (betænkning nr. 355/1964). Betænkningen dannede senere grundlag dels for ændringer i straffelovens bestemmelser om konfiskation og dels for afskaffelsen af en lang række bestemmelser i særlovgivningen om obligatorisk konfiskation.

Forud for straffelovrådets arbejde med emnet havde justitsministeriet anmodet rådet om at tage spørgsmålet under overvejelse ved skrivelse af 24. august 1961. Det fremgik heraf, at ministeriet fandt det ønskeligt, at der skulle tilvejebringes en nordisk retsenhed i lovgivningen om konfiskation, og det oplystes, at spørgsmålet var forelagt den nordiske strafferetskomité til behandling.

Den nordiske strafferetskomité, der afgav betænkning den 20. maj 1963, var af den opfattelse,